

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/188/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217532
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217217532.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: R. K., nar. XX.XX.XXXX, občan Maďarskej republiky, bytom V., K., C. M. u. X, zastúpeného JUDr. Zsoltom Hodosim, advokátom, Dunajská Streda, Veľkoblahovská 6750, proti žalovanému: MEIXNER - KALINA, s. r. o., Šamorín, Pácerová cesta 487/15, IČO 36 261 173, zastúpenému Mgr. Petrom Némethom, advokátom, Šamorín, Hlavná 45, o vypratanie nehnuteľností, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/63/2017-118 z 05.11.2018, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosti vedené ako parcely registra „C“ v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX pre kat. úz. V. - pozemky parcelného č. 267 orná pôda vo výmere 2.816 m² a parcelného č. 368/4 zastavané plochy a nádvoria vo výmere 1.213 m², do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vecne argumentoval tým, že na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Bolo preukázané, že vlastníkom sporných pozemkov je žalobca, tieto oba sporné pozemky bez právneho titulu využíva na podnikateľskú činnosť žalovaný. Tieto skutkové okolnosti postačujú súdu na rozhodnutie vo veci. Žalovaný spochybnil vlastníctvo žalobcu, avšak takéto spochybnenie v podobe tvrdenia nie je právne relevantné, z ktorého dôvodu nebolo vyhovené ani návrhu na prerušenie konania. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že fotodokumentácia o pozemku parc. č. 267 nie je aktuálna a nezobrazuje súčasný stav (a teda z tohto pozemku nemá čo vypratávať), mal rovnako toto svoje tvrdenie podporiť vlastnými dôkazmi (napr. aktuálnejšou fotodokumentáciou), čo neurobil. Súd preto žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k vyprataniu sporných nehnuteľností. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd žalobcovi ako po procesnej stránke úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný prostredníctvom advokáta, navrhujúc, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g), h) Csp. Žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne nesprávne, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom súd prvej inštancie sa nezaoberal náležitým zistením skutkového stavu veci a nevykonal dokazovanie vo väzbe na obranu žalovaného, čo do užívania nehnuteľností a teda na základe takmer žiadneho relevantného dokazovania, s odvolaním sa iba na výpis z listu vlastníctva č. 1420, dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam potrebným pre rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil iba stroho, bez toho, aby dal odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné

otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nároku a obranou proti takémuto uplatneniu, majú tak za následok porušenie práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu predmetnej veci, kedy bez ďalšieho priznal ochranu práva žalobcu, objektívne rozporovaného podaním samotného žalovaného a to návrhom na prerušenie konania a jeho vyjadreniami k žalobe na vypratanie nehnuteľností. Súd prvej inštancie nepostupoval správne pri aplikácii práva a ochrane práv žalovaného, kedy sa jasne javí z dôkazov predložených samotným žalovaným, že nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom nemusí byť zákonné a pri jeho nadobúdaní žalobcom sa s veľkou pravdepodobnosťou nepostupovalo v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Žalovaný poukazuje na to, že notár mal v rámci prejednávania dedičstva zisťovať, či v osobe právneho predchodcu žalobcu nešlo o osobu, ktorá bola oprávnená vysídlená v rámci do Maďarskej republiky na základe Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom, nakoľko v osobe žalobcu ako dediča sa jedná o cudzieho štátneho príslušníka bez akýchkoľvek väzieb na územie SR. V danom prípade, keby bol právny predchodca žalobcu vysídlený z územia ČSR v rámci Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom, by táto okolnosť oprávnená a zákonne bránila dedeniu po neb. právnom predchodcovi žalobcu, teda bránila by nadobudnutiu vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré majú byť predmetom vypratania. Skutočnosť, či právny predchodca žalobcu bol vysídlený, musí byť známa aj samotnému žalobcovi. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie dôkaz a to Zoznam presídlenecov z H. do V. podľa Dohody čs.-maď. o výmene obyvateľstva - Ma 214/al., - transportný zoznam. V zmysle tejto listiny je nepochybné, že právny predchodca žalobcu, vdova M. K., nar. XXXX a jej deti V., nar. XXXX a R., nar. XXXX, všetci pobytom k.ú. H., M., boli vysídlení z územia vtedajšieho ČSR do Maďarska. Z uvedeného je zrejmé, že vlastnícke právo žalobcu k predmetným pozemkom je spochybnené a dôvodne sa javí, že pozemky, ktoré sú predmetom žaloby, nemali byť predmetom dedenia zo strany osoby žalobcu. Dôvodným sa javí aj porušenie povinností notára pri prejednávaní dedičstva, kedy notár dedičstvo potvrdil, hoc malo ísť o dedenie po osobách, ktoré boli zákonne vysídlené z územia ČSR do Maďarska v rámci Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom. Žalovaný má dôvodnú pochybnosť aj o tom, že o tejto okolnosti žalobca nemal vedomosť a napriek tomu si uplatňuje v tomto konaní „práva“, ktoré mu nepatria, a to v rámci aktívnej legitímácie ako nositeľa hmotného práva v tomto konaní.

4. Súd prvej inštancie sa týmito relevantnými tvrdeniami, námietkou aktívnej legitímácie žalobcu a dôkazmi predloženými žalovaným vôbec nezaoberal a z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je ani jasné, ako sa s obranou žalovaného vysporiadal, ako túto vyhodnotil po právnej a skutkovej stránke, ktoré skutočnosti mal alebo nemal za preukázané, a teda nedáva žalovanému žiadne odpovede na kľúčové otázky, majúce relevanciu k prejednávanej veci. Samotný zápis žalobcu v liste vlastníctva č. XXXX na základe verejnej listiny - osvedčenia o dedičstve, ktorá je žalovaným spochybňovaná a to hodnovernými dôkazmi predloženými žalovaným, ešte nemusí byť žalobca nespochybniteľným nositeľom práva, ktorému žiada poskytnúť právnu ochranu. Žalobca predsa nemohol nadobudnúť viac práv ako mu prináleží a to aj s ohľadom na skutočnosť, že v rámci výmeny obyvateľstva boli osoby, od ktorých žalobca odvodzuje svoje vlastnícke právo, nespochybniteľne a zákonne vysídlené z územia ČSR do Maďarska. Pokiaľ totiž došlo k zákonnému presídleniu osôb z územia ČSR do Maďarska v rámci Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom, boli ich majetky zákonom pridelené iným osobám na území ČSR, a pokiaľ tieto osoby už nežijú, ich dedičom, ktoré osoby sú jedinými oprávnenými držiteľmi vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré sú predmetom tohto konania, prípadne vlastnícke právo patrí štátu SR, v mene ktorého koná aj súd prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené, nakoľko je vlastnícke právo žalobcu k predmetu žaloby spochybnené hodnovernými listinami zo Slovenského národného archívu, a to Zoznam presídlenecov z Československa do Maďarska podľa Dohody čs.-maď. o výmene obyvateľstva - Ma 214/ai., - transportný zoznam, žalovaný navrhol vykonať dokazovanie a to priložením celého spisu 6D/10/2015, Dnot 24/2015 ako i konanie sp. zn. 12C/63/2017 prerušené do času určenia vlastníckeho práva k pozemkom p. č. 267 a 368/4, k.ú. V., obec M. a to podaním zo dňa 15.05.2018. Súd prvej inštancie návrhu žalovaného na vykonanie dôkazu a to pripojením a oboznámením sa so spisom 6D/10/2015, Dnot 24/2015, od ktorého titulu žalobca svoje vlastnícke právo odvodzuje, nevyhovel, tento dôkaz nevykonal, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia nedáva žalovanému žiadnu odpoveď, prečo navrhovaný dôkaz nevykonal, ako sa s touto otázkou vysporiadal a prečo vykonaniu tohto dôkazu nevyhovel, hoci tento dôkaz sa nachádza na samotnom súde prvej inštancie a jeho obsah môže byť, vo väzbe na obranu žalovaného, vo vzťahu k prejednávaní tejto veci relevantný. Takýto postup súdu nevykazuje zachovanie zásad práva na spravodlivý proces a ani nie je vyjadrením rovnosti sporových strán pri samotnej rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie v tejto právnej veci. Žalovaný v rámci celého konania namietal, že jeho práva sú ohrozované podaním žalobcu a domáhal sa ochrany. Súd

prvej inštancie tieto relevantné okolnosti, ktoré môžu a budú mať za následok rešazenie ďalších sporov, vznik škody na majetku žalovaného prípadným výkonom rozhodnutia samotným žalobcom, vôbec nebral do úvahy a s týmito argumentmi / obranou žalovaného sa vôbec nevysporiadal.

5. Súd prvej inštancie tak vo svojej podstate judikoval ochranu sporného vlastníckeho práva žalobcu a poprel tak právo na ochranu práv a právom chránených záujmov žalovaného, spôsobujúc tak do budúcnosti právnu neistotu. Súd prvej inštancie tým, že sa nezaoberal obranou žalovaného (tak v rámci konania pred súdom prvej inštancie, ako ani v odôvodnení svojho rozhodnutia), nevykonával pre konanie relevantné dôkazy navrhované žalovaným, vo svojej podstate porušil zákonom garantovanú rovnosť strán v konaní a právo žalovaného na zákonný proces. Súd prvého stupňa tým, že neprerušil konanie, hoci samotný PZ žalovaného na pojednávaní dňa 05.11.2018 uviedol, že žalovaný relevantné informácie vo vzťahu k vlastníctvu k dotknutým nehnuteľnostiam zabezpečuje a vyhľadáva v archívoch SR, a teda toho času ich bez svojej viny nevie predložiť, neumožnil žalovanému predloženie ďalších relevantných dôkazov vo vzťahu k vlastníctvu k predmetným nehnuteľnostiam, hoci sa z doposiaľ predložených dôkazov žalovaným, javí byť vlastnícke právo žalobcu sporné a spochybniteľné. Žalovaný má za to, že mu bolo postupom súdu prvej inštancie odňaté právo konať pred súdom a to z dôvodov, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, je porušením práva žalovaného na spravodlivý proces. Žalovaný poukazuje na to, že súd prvej inštancie vo veci nevykonával žiadne relevantné dokazovanie, vo väzbe na návrhy a obranu žalovaného, neúplne zistil skutkový a právny stav veci potrebný pre spravodlivé a zákonné rozhodnutie vo veci, a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie je predčasné a trpí vadami majúcimi za následok porušenie práva žalobcov na spravodlivý proces, poukazujúc na ustálenú judikatúru súdov a Európskeho súdu pre ľudské práva.

6. Žalovaný sa v konaní pred súdom prvej inštancie bránil aj tým, že na tunajšom súde prebieha konanie sp. zn. 16C/65/2017 o zriadenie vecného bremena, podané zo strany žalobcu a to k p.č. 369/2 a 370/15, na ktorých stoja stavby vo vlastníctve osôb spoločníkov a konateľov spoločnosti žalovaného. Súd prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia mal za preukázanú pasívnu legitimitáciu žalovaného iba tým, že vlastníckymi stavbami sú fyzické osoby Ing. R. K. a Z. V., teda spoločníci spoločnosti žalovaného v tejto právnej veci. Takýto záver súdu však nie je správny a užívanie pozemkov žalovaným nebolo preukázané zo strany žalobcu žiadnymi relevantnými dôkazmi. Žalovaný zotrúva na svojej právnej argumentácii v zmysle svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 09.04.2018 a 02.10.2018 a poukazuje na to, že v konaní sp. zn. 16C/65/2017 samotný žalobca navrhuje zriadenie vecného bremena k stavbám - hospodárskym budovám, ktoré slúžia výkonu predmetu činnosti spoločnosti žalovaného, teda úplne inou úpravou vzťahov popierajúcou samotnú podstatu žaloby na vypratanie nehnuteľností, kedy žalobca v inom konaní vedenom na tom istom súde žiada zriadiť vecné bremeno. Vzhľadom na uvedené žalovaný namieta samotnú podstatu žaloby spočívajúcu v návrhu na vypratanie nehnuteľnosti p.č. 368/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1 213 m² a navrhuje postup úpravy vzťahov a to aplikáciou ust. § 135c ods. 3 OZ, teda zriadením vecného bremena práva prístupu k stavbám za náhradu, ktorú určil znalec. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje aj na ust. § 151o ods. 3 OZ. Pri úvahe, či treba aplikovať spôsob vyrovnania vzťahu medzi vlastníkom pozemku a neoprávneným stavebníkom podľa § 135c ods. 3 OZ, sa použitie tohto spôsobu principiálne viaže len na zistenie, že odstránenie stavby nie je účelné, a na to, že vlastníkom pozemku nesúhlasí s prikázaním stavby za náhradu do jeho vlastníctva, ktoré v danom prípade nie je možné, nakoľko predmetné stavby neležia iba na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu, ale vo svojej väčšej časti na pozemkoch vo vlastníctve samotných spoločníkov spoločnosti žalovaného. Reálne delenie týchto stavieb tiež, vzhľadom na ich charakter, neprichádza do úvahy. Žalovaný aj v tejto súvislosti dáva do pozornosti odvolacieho súdu, že súd prvej inštancie sa touto argumentáciou / obranou žalovaného vôbec nezaoberal, túto nijako nehodnotil a v odôvodnení odvolaním napádaného rozsudku nedáva žiadne odpovede k otázkam vyššie uvedenej obrany žalovaného, čo má za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Takéto rozhodnutie sa javí byť jednostranné a nepreskúmateľné.

7. Žalovaný v konaní ďalej od počiatku popieral tvrdenie žalobcu o užívaní pozemku parcely č. 267. Súd prvej inštancie sa touto námietkou žalovaného nezaoberal a vychádzal iba z predloženého „dôkazu“ a to znaleckého posudku 5/2016 Ing. Imricha Szabóa, hoci táto fotodokumentácia je z roku 2016, teda 2 roky pred podaním samotnej žaloby žalobcom. Žalovaný tento dôkaz namietal a opakovane tvrdil a tvrdí, že pre preukázanie oprávnenosti žaloby žalobcu a teda preukázanie užívania pozemku je rozhodujúci stav v čase podania žalobného návrhu, resp. v čase rozhodovania súdu. Odkaz žalobcu na posudok z mája 2016, bez ďalšieho preukázania žalobcom tvrdenej skutočnosti ku dňu podania žalobného návrhu a

rozhodovania súdu, nemožno považovať za unesenie dôkazného bremena o užívaní tohto pozemku žalovaným. Žalovaný považuje za „na hlavu postavené“ tvrdenie súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný mal preukazovať neužívanie pozemku a to napriek tomu, že bremeno tvrdenia a unesenia dôkazného bremena o užívaní pozemku žalovaným, zaťažuje žalobcu, ktorý tvrdí, že jeho právo má byť porušované užívaním pozemkov v jeho vlastníctve. Pokiaľ ide o pozemok, p.č. 267 - orná pôda o výmere 2 816 m², táto nie je a ani nebola v užívaní žalovaného v čase od podania žaloby na vypratanie žalobcom, do rozhodovania súdu prvej inštancie a teda nie je dôvod na jej vypratanie a vyhovie žaloby na vypratanie čo do vypratania pozemku p.č. 267. V tejto súvislosti žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, okrem staršej a t.č. neaktuálnej fotodokumentácie, ktorý by preukazoval užívanie pozemku p.č. 267 spoločnosťou žalovaného. V tejto časti mal teda súd prvej inštancie žalobu v časti o vypratanie pozemku p.č. 267 zamietnuť a to pre neunesenie dôkazného bremena o užívanie tohto pozemku žalovaným, prípadne v tomto vykonať náležité dokazovanie. Vzhľadom na uvedené je nezákonné aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, kedy súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na náhradu 100% trov konania, pričom nesprávne vyhodnotil pomer úspechu žalobcu vo veci samej, kedy žalobca v tejto časti konania nemá byť prečo úspešný, nakoľko sa nemožno úspešne domáhať vypratania nehnuteľnosti od niekoho, kto nehnuteľnosti neužíva. Žalovaný k veci uvádza, že pasívna legitímácia zo žaloby na vypratanie nehnuteľnosti patrí osobe, ktorá ruší vlastníka vo výkone jeho vlastníckeho práva iným spôsobom než zadržiavaním veci. Pri formulácii žalobnej žiadosti je nutné zo strany žalobcu presne opísať spôsob rušenia spočívajúceho v presne opísaného konania alebo aby obnovil pôvodný stav, ktorý bol zásahom porušený tak, že len jeho obnovenie zabezpečí plný výkon oprávnení vlastníka. Žalovaný v súvislosti s odôvodnením svojho odvolania poukazuje aj na ustálenú judikatúru, a to R 8/1991, R 65/1972 (s. 237 a 238), R 65/1972 (s. 24-1, ods. 2), R 39/2010, nález ÚS ČR, sp. zn. I. ÚS 3571/2010.

8. Vyjadrenie žalobcu považuje žalovaný za snahu žalobcu vykresliť dôkaznú situáciu v jeho prospech, hoci dôkazy predložené a produkované žalovaným vyvracajú tvrdenia žalobcu. Žalobca vo svojom vyjadrení predložil akési fotky smerované na ohradu nejakého pozemku, avšak z tejto fotodokumentácie nijako nevyplýva, kedy boli tieto fotky zriadené, kým, na akom mieste a čo sa nimi dokumentuje. Z fotiek absentuje možnosť špecifikácie miesta, hlavne čo do ohraničenia pozemku, teda o jasnú identifikáciu, či sa jedná o fotodokumentáciu k pozemku parcele č. 267 - orná pôda o výmere 2 816 m². Žalovaný naďalej tvrdí, že tento pozemok nie je a ani nebol v užívaní žalovaného v čase od podania žaloby na vypratanie žalobcom, do rozhodovania súdu prvej inštancie a ani teraz a teda nie je dôvod na jeho vypratanie, žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz, okrem staršej a t.č. neaktuálnej fotodokumentácie, ktorý by preukazoval užívanie pozemku p.č. 267 spoločnosťou žalovaného. Pokiaľ ide o ostatné tvrdenia žalobcu, žalovaný zotrváva na svojom odvolaní a jeho dôvodoch, ako i na predložených dôkazoch, z ktorých je zrejmé, že právny predchodca žalobcu, a to K. M., rodená X., bytom H. č.d. X a jej deti, boli vysídlené z územia vtedajšieho ČSR a ich majetok, okrem iného v k.ú. V. (ktorý je predmetom tohto konania o vypratanie nehnuteľností) bol pridelený do užívania a vlastníctva občanovi F. P.. Uvedená osoba je v predložených dôkazoch jasne identifikovaná a to dátumom narodenia ako i miestom pobytu. Subjektívne posudzovanie dôkazných prostriedkov žalobcom a to predložením Odpovede mesta M. zo dňa 6.2.2019 neobstojí, nakoľko z tejto odpovede jasne vyplýva, že evidencia obyvateľov bola založená až v roku 1949 a teda ani nie je objektívne možné zo strany mesta M. z uvedeného zoznamu vylustrovať osobu P. F. k roku 1948 na adrese č.d. XXX, kedy tento zoznam je vedený mestom až od roku 1949. Predloženie tejto odpovede nemožno vykladať ako dôkaz spochybňujúci bydlisko alebo nebudaj existenciu osoby P. F.. Pokiaľ ide o vyjadrenie SPF, tento dôkaz je irelevantný k obrane žalovaného, nakoľko iba potvrdzuje skutočnosť, že SPF spravovalo predmetné nehnuteľnosti na meno M. E.. Toto potvrdenie však nie je a nemôže byť dôkazom vlastníckeho práva tejto osoby, od ktorej si žalobca odvodzuje svoje vlastnícke právo. Naproti tomu žalobca preložil dôkaz a to list vlastníctva č. XXXX, z ktorého jednoznačne vyplýva, že osoba P. F. uvádzaná v dôkazoch predložených žalovaným, jestvovala, mala majetky na území mesta M., v katastrálnom území V., a teda sa javí byť pravdivým tvrdenie žalovaného, že P. F. je oprávneným vlastníkom aj pozemkov, o ktorých vypratanie žalobca v ním podanej žalobe žiada. Vlastnícke právo žalobcu k predmetným pozemkom je spochybnené a dôvodne sa javí, že pozemky, ktoré sú predmetom žaloby, nemali byť predmetom dedenia zo strany osoby žalobcu. Samotný zápis žalobcu v liste vlastníctva č. XXXX na základe verejnej listiny - osvedčenia o dedičstve, nie je nezvratným dôkazom o existencii vlastníckeho práva žalobcu, ako ani vyjadrenie SPF (ktoré žalobca vo svojom vyjadrení predložil), nakoľko tento nemohol nadobudnúť právo, ktoré mu nepatrí. Žalovaný má za to, že hodnoverným spôsobom spochybnil vlastnícke právo žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam, kedy si žalobca svoje vlastnícke právo odvodzuje iba od verejnej listiny - a to osvedčenia o dedičstve, ktoré je jasne spochybnené dôkazmi predloženými žalovaným. V obdobnej veci vedenej na Okresnom

súde Dunajská Streda, sp. zn. 16C/65/2017, kde žalobca žiadal z rovnakého dôvodu o zriadenie vecného bremena k predmetným nehnuteľnostiam, súd na podklade rovnakej procesnej obrany žalovaného, vecne správne žalobu žalobcu zamietol a to na pojednávaní dňa 01.02.2019.

9. Žalobca odvolací návrh nepodal, v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. K argumentácii žalovaného, že vlastníkom sporných pozemkov sa mala stať na základe presídlenia obyvateľov ČSR a Maďarska P. F., bytom M. XXX, žalobca dopytom na Mesto M. a inými dopytmi zistil, že takúto osobu nemožno identifikovať. Samotný žalovaný nevie označiť súčasných vlastníkov sporných pozemkov. Z archívneho dokumentu s označením Soznam spisov S vyplýva počet pozemkov, ktoré mali prejsť do vlastníctva P. F.- parc. č. 367/1, 368/2, 376, 277, 369, 370, 718, 719, 720, 478, 479, 480, 867/2, 881. Predmetom žaloby je pozemok - parc. č. 267 a 368/4, preto predložený archívny dokument s označením Soznam spisov S nie je spôsobilý pre svoj obsah spochybníť vlastnícke právo žalobcu, to isté platí aj pre ďalší archívny dokument s označením Výkaz zvyškov majetkových súčiastok, ktorý sa týka iných parciel než ktoré sú predmetom tohto sporu a tiež v tomto dokumente je len rukou prepísané pôvodné k.ú. H. na k.ú. V.. Pochybná informačná hodnota týchto archívnych dokumentov vyplýva aj z toho, že obsahuje evidenciu pozemkov registra „E“ KN, ktorá je v rozpore so súčasnou evidenciou katastra. Podľa vyjadrenia Slovenského pozemkového fondu zo dňa 14.02.2019, nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX boli do zápisu „Osvedčenia o dedičstve 6D/10/2015 Dnot24/2015 - č.z. 220/15 vedené na vlastníka M. E., rod. X.. Z tejto informácie teda vyplýva, že správca pozemkov za vlastníka považoval právneho predchodcu žalobcu. Spochybnenie vlastníckeho práva žalobcu k sporným pozemkom zo strany žalovaného je spochybnené pre neurčitosť a neidentifikovateľnosť domnelého vlastníka (P. F.) v úradných registroch a tiež pre nekonzistentné údaje v archívnych dokumentoch predložených žalovaným.

10. Žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu ku skutočnosti, že žalovaný reálne užíva aj pozemok parc. č. 267, predložením fotodokumentácie a znaleckého posudku z roku 2016, ku ktorému je pripojená fotodokumentácia svedčiaca aj o užívaní pozemku parc. č. 267. Pozemky zahrnuté do žaloby sa nachádzajú za súvislým betónovým plotom spolu s ďalšími pozemkami a budovami, ktoré spolu vytvárajú areál prevádzkarne žalovaného. Z aktuálnych fotografií vyplýva, že žalovaný na pozemku parc. č. 267 má umiestnené reklamné plochy a na tomto pozemku má zaparkované motorové vozidlo. K aplikácii ust. § 135c ods. 3 OZ žalobca uviedol, že sa týka úpravy riešenie vzájomných vzťahov medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby nachádzajúcej sa na (cudzom) pozemku. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod č. 16C/65/2017 je zriadenie vecného bremena podľa § 135c ods. 3 OZ k pozemkom odlišným od pozemkov, ktoré sú zahrnuté do žaloby, na pozemkoch v konaní č. 16C/65/2017 sa nachádzajú cudzie stavby, pričom pozemky v tomto konaní nie sú zastavané, preto nemožno vo vzťahu k nim aplikovať režim podľa § 135c ods. 3 OZ., žalovaný takúto žalobu o zriadenie vecného bremena ani nepodal. Odkaz žalovaného na ust. § 127 ods. 3 OZ nie je žalobcovi celkom zrejмый, nakoľko ani analógiu legis nie je možné v danom prípade použiť. Za účelom údržby a obhospodarovania susedných pozemkov a stavieb nie je možné užívať susedné pozemky v celej svojej šírke a dĺžke a po akúkoľvek neobmedzenú dobu, ale len v pásme nevyhnutnom pre vykonanie údržby a obhospodarovania a len po časový úsek nevyhnutne potrebný na vykonanie úkonov údržby a obhospodarovania.

11. Zriadenie vecného bremena súdom podľa § 135c ods. 3 OZ treba odlišovať od vecného bremena podľa § 151o ods. 3 OZ, ktorého účelom je zabezpečiť cestu pre vlastníka stavby, ak prístup nemožno zabezpečiť inak. Do oboch stavieb spoločníkov žalovaného, ktoré sa nachádzajú aj na pozemku žalobcu je možné zabezpečiť prístup z iných pozemkov spoločníkov žalovaného. Okrem toho zriadenie vecného bremena podľa § 151o ods. 3 OZ smeruje k získaniu práva cesty zo stavby k verejnej komunikácii (R 60/2006). Nie je preto zrejмый, z akého dôvodu žalovaný poukazuje na ust. § 151o ods. 3 OZ, keď vzájomnú žalobu na zriadenie vecného bremena nepodal a z tohto dôvodu súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe nemal dôvod skúmať podmienky na zriadenie vecného bremena podľa uvedeného ustanovenia (najmä ako je dané právo cesty zo stavieb na verejnú komunikáciu).

12. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných

rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a napadnuté rozhodnutie je potrebné ako vecne nesprávne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Predmetom sporu je vypratanie nehnuteľnosti, preto prvoradým a nevyhnutným predpokladom úspešnosti takejto žaloby je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu ako subjektu domáhajúceho sa vypratania jemu patriacej nehnuteľnosti.

14. Žalobca na preukázanie svojho vlastníckeho práva predložil výpis z katastra nehnuteľností, z ktorého vyplýva, že je vlastníkom sporných nehnuteľností. Žalovaný však spochybnil vlastnícke právo žalobcu.

15. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 2 Cdo 67/2000 rozhodnutie okresného úradu - odboru katastra nehnuteľností, ktorým bol zapísaný vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nie je rozhodnutím správneho orgánu o vlastníckom práve, ktorým by bol súd viazaný v tom zmysle, že by nemohol ako predbežnú riešiť otázku vlastníctva nehnuteľností alebo odchyliť sa pri posúdení otázky, kto je jej vlastníkom, od stavu zaevidovaného v katastri nehnuteľností.

16. Podľa judikátu R 68/2010 pokiaľ sa nepreukáže opak, hodnoverným a záväzným údajom katastra nehnuteľností je údaj o práve k nehnuteľnosti. Údaj o vlastníkoch nehnuteľnosti je hodnoverný ale nie záväzný (§ 70 ods. 1 v spojení s § 7 zákona č. 162/1995 Z.z.).

17. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorý dôvodne namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu predmetnej veci, kedy bez ďalšieho priznal ochranu práva žalobcu, objektívne rozporovaného podaním samotného žalovaného a to návrhom na prerušenie konania a jeho vyjadreniami k žalobe na vypratanie nehnuteľností. Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď dostatočne neskúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Žalovaný dôvodne poukazuje na to, že notár mal v rámci prejednávania dedičstva zisťovať, či v osobe právneho predchodcu žalobcu nešlo o osobu, ktorá bola oprávnená vysídlená v rámci do Maďarskej republiky na základe Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom. V danom prípade, keby bol právny predchodca žalobcu vysídlený z územia ČSR v rámci Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom, by táto okolnosť oprávnená a zákonne bránila dedeniu po neb. právnom predchodcovi žalobcu, teda bránila by nadobudnutiu vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré majú byť predmetom vypratania. Žalovaný predložil súdu prvej inštancie dôkaz a to Zoznam presídlenecov z Československa do Maďarska podľa Dohody čs.-maď. o výmene obyvateľstva - Ma 214/al., - transportný zoznam. Z uvedeného je zrejmé, že vlastnícke právo žalobcu k predmetným pozemkom je spochybnené.

18. Žalovaný preto dôvodne namieta, že súd prvej inštancie sa týmito relevantnými tvrdeniami, námietkou aktívnej legitimácie žalobcu a dôkazmi predloženými žalovaným vôbec nezaoberal a z odôvodnenia jeho rozhodnutia nie je ani jasné, ako sa s obranou žalovaného vysporiadal, ako túto vyhodnotil po právnej a skutkovej stránke, ktoré skutočnosti mal alebo nemal za preukázané, a teda nedáva žalovanému žiadne odpovede na kľúčové otázky, majúce relevanciu k prejednávanej veci. Samotný zápis žalobcu v liste vlastníctva č. XXXX na základe verejnej listiny - osvedčenia o dedičstve, ktorá je žalovaným spochybňovaná a to dôkazmi predloženými žalovaným, ešte nemusí znamenať, že žalobca je nespochybniteľným nositeľom práva, ktorému žiada poskytnúť právnu ochranu. Pokiaľ totiž došlo k zákonnému presídleniu osôb z územia ČSR do Maďarska v rámci Dohody o výmene obyvateľstva medzi ČSR a Maďarskom, boli ich majetky zákonom pridelené iným osobám na území ČSR, a pokiaľ tieto osoby už nežijú, ich dedičom, ktoré osoby sú jedinými oprávnenými subjektmi vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré sú predmetom aj tohto konania.

19. Vzhľadom na uvedené, žalovaný vlastnícke právo žalobcu k predmetu žaloby spochybnil viacerými listinami, žalovaný tiež navrhol vykonať dokazovanie a to priložením celého spisu 6D/10/2015, Dnot 24/2015 ako i konanie sp. zn. 12C/63/2017 prerušiť do času určenia vlastníckeho práva k pozemkom p. č. 267 a 368/4, k.ú. V., obec M. a to podaním zo dňa 15.05.2018. Súd prvej inštancie návrhu žalovaného na vykonanie dôkazu a to pripojením a oboznámením sa so spisom 6D/10/2015, Dnot 24/2015, od ktorého titulu žalobca svoje vlastnícke právo odvodzuje, nevyhovel, tento dôkaz nevykonal, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal žalovanému žiadnu odpoveď, prečo navrhovaný dôkaz nevykonal, ako sa s touto otázkou vysporiadal a prečo vykonaniu tohto dôkazu nevyhovel, hoci tento dôkaz sa nachádza na samotnom súde prvej inštancie a jeho obsah môže byť, vo väzbe na obranu žalovaného,

vo vzťahu k prejednávaniu tejto veci relevantný. Takýto postup súdu nevykazuje zachovanie zásad práva na spravodlivý proces a ani nie je vyjadrením rovnosti sporových strán pri samotnej rozhodovacej činnosti súdu prvej inštancie v tejto právnej veci. Súd prvej inštancie sa dopustil ďalšieho závažného procesného pochybenia, keď nerozhodol o návrhu žalovaného na prerušenie konania. O každom návrhu na prerušenie konania musí súd rozhodnúť uznesením, ktoré je potrebné aj odôvodniť.

20. Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nezaoberal rozsiahlou obranou žalovaného, ktorý sa domáhal aplikácie ust. § 135c ods. 3 a § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka a poukazoval tiež na prebiehajúce súdne konanie pod sp.zn. 16C/65/2017 o zriadenie vecného bremena, ktoré vecne súvisí aj s prebiehajúcim sporom o vypratanie nehnuteľností (aj keď ide o iné pozemky). Súd prvej inštancie bol povinný vyjadriť sa k dôvodnosti či nedôvodnosti aplikácie ust. § 135c ods. 3 a § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka a za účelom odstránenia pochybností mal žalovaného vyzvať, či podáva vzájomnú žalobu o zriadenie vecného bremena. Žalovaný preto dôvodne namieta, že súd prvej inštancie sa vyššie uvedenou argumentáciou/ obranou žalovaného vôbec nezaoberal, túto nijako nehodnotil a v odôvodnení odvolaním napádaného rozsudku nedáva žiadne odpovede k otázkam vyššie uvedenej obrany žalovaného, čo má za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces. Takéto rozhodnutie sa preto javí byť aj odvolaciemu súdu jednostranné a nepreskúmateľné.

21. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

22. Súd prvej inštancie svojím postupom porušil základné zásady spravodlivého súdneho procesu, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevyhodnotil skutkovú a právnu argumentáciu žalovaného, ktorá vo vzťahu k predmetu sporu bola relevantná.

23. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

24. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

25. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka

konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

26. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil napadnutý rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné, v odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani presvedčivé hodnotenie dôkazov, keďže v ňom nie je nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie. Z celkového kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva absencia presvedčivého a výstižného vysvetlenia dôvodov rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal podrobnou argumentáciou žalovaného, ktorý podrobne namietal dôvodnosť podanej žaloby.

27. Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že vadou zmätočnosti je postihnutý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý neobsahuje zdôvodnenie vzájomnej koherencie skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie, jeho odôvodnenie nie je konzistentné a pochopiteľné, jasne a zrozumiteľne nedáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky a pri jeho vydaní neboli zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

28. Podľa § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

29. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

30. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť riadne nespĺnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne nevyhodnotil. Vnútorne presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne nezistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie ani celkom presvedčivo neodôvodnil, tak ako už bolo uvedené vyššie.

31. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú

splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (por. rozhodnutie NS SR sp.zn. 7 Cdo 157/2011).

32. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri nepreskúmateľnom rozhodnutí nemožno hodnotiť správnosť ďalších relevantných právnych otázok, ani prípadné ďalšie vady prvoinštančného konania, pretože bolo nutné tento rozsudok zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

33. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil a vec mu v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok. V prvom rade bude potrebné odstrániť vytknuté procesné pochybenie a rozhodnúť o návrhu žalovaného na prerušenie konania. Ďalej bude potrebné posúdiť otázku vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam, v rámci čoho je potrebné vykonať stranami navrhnuté dokazovanie (pripojenie dedičského spisu, spisu vo veci sp.zn. 16C/65/2017, oboznámenie doposiaľ predložených listinných dôkazov), prípadne ďalšie dokazovanie v závislosti od procesnej aktivity sporových strán. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné potom vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princípov Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa i protistrany, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

35. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva sporovej strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

36. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania (akt. stranami), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania (akt. strany), ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (akt. strán) (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

38. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.